

פרשת לך - תשס"ד

שרון ברקת

אברהם, בדרך מארצו, ממולדתו ומבית אביו בעקבות הציווי האלוהי, לא שוכח לפנות לאחור כדי לשבר ולנתץ את אלילי המשפחה. דומה כי אין דרך - במצב שבו היה אברהם כמו במצבי מפנה בחיי כל אחד מאיתנו - להתקדם אל החדש בעודנו אוחזים בישן והוא אוחז בנו. לפעמים השבירה והניפוץ הכרחיים כדי להשתחרר ממה שהו ולבנות משהו חדש. אבל פעמים רבות קורה גם שאנחנו מתרגלים ומתמכרים לניפוץ ולשבירה בפני עצמם, או להפך – מקדשים את הדבר החדש שיצרנו כסופי ומוחלט, בלי לבחון שוב: האם לא הגיע גם זמנו להיות מנופץ, להישבר כדי לאפשר בניית משהו חדש?

כולנו בני אברהם

אנחנו כולנו בני אברהם

אבל אנחנו גם הנכדים של תרח, אבי אברהם.

ועכשיו אולי הגיע זמן הנכדים לעשות

לאביהם מה שהוא עשה לאביו,

ששבר את תרפיו ואליליו, את דתו ואמונתו.

אבל גם זאת תהיה התחלת דת חדשה.

יהודה עמיחי

מגיע רגע בחייו של אדם שבו, כדי להגיע ליעדו –

בהיעדר דלתות או חלונות –

עליו לעבור דרך קיר.

ברנרד מלמוד